

dets Indflydelse er kendt nok; men jeg mener, at der kun er Tale om disse to store Hovedpartier i vort Folk, det ene, som bunder i Byerne, naar man vil tale gammel-socialistisk: Byproletariatet, men det siger man jo nu ikke, uden man er Repræsentant ovre fra Esbjerg, men altsaa det borgerlige Parti, der har sin Tilslutning i Industri-kredse, og saa det Parti, der har sin Rod paa Landet. Dèr mener jeg, at Venstre har sin Rod, og jeg haaber, at det altid vil blive ved med at have det, og jeg haaber, at det altid kan samle et Flertal af Land-boerne. Derfor vil jeg ikke haabe, at det konservative Folkeparti, hvor meget godt jeg end ønsker det, skal blive et Hovedparti. Jeg mener, at de to store Hovedpartier er Socialdemokratiet og Venstrepartiet, som forhaabentlig ogsaa vil blive ved at være det. Men vi kan ikke undvære de andre Partier, paa ingen mulig Maade. Jeg mener ikke, de er overflødige, men jeg mener, at Balancen er mellem disse to Partier. Naar saa Spørgsmaalet er om, hvem der bedst kan optage Kampen mod Socialdemokratiet, saa ligger det slet ikke for min Stemme at tale om dette. Lad os, de to Hovedpartier og de andre ved Siden af, kæmpe om, hvem der bedst kan optage Kampen for at bringe os ud af Misæren, som vi og hele Verden staar i.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet til i Aften Kl. 7.

[Mødet udsat Kl. 4⁴⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Forhandlingen genoptoges.

Holger Andersen: Der er fra forskellige Sider i dette høje Ting, særlig af det ærede Medlem Hr. Rode, rettet stærke Angreb paa den højtærede Statsminister i Anledning af, at han i Maj 1920 gennem Udsendelsen af Professor Vinding Kruse som Regeringens særlige delegerede ydede Tanken om en Internationalisering af den anden slesvigske Zone sin Støtte. Det ærede Med-

lem talte om en gennemført Mangel paa Ærlighed fra den højtærede Statsministers Side baade overfor Internationaliserings-planens Modstandere og ikke mindst overfor dens Venner. Den højtærede Statsminister vil utvivlsomt vide at svare for sig selv paa disse Angreb, og jeg skal indskrænke mig til at fremhæve nogle enkelte Momenter i denne Sag og ikke trætte det høje Ting med at oplæse lange Aktstykker.

Ingen af dem, der i de bevægede Maaneder i 1919—20 havde ønsket at faa vore mellemslesvigske Landsmænd, som havde været udsat for det stærkeste Tryk Syd fra gennem et halvt Aarhundrede og havde haft de vanskeligste Kaar, med tilbage til Danmark, nærede noget som helst Lyssyn vedrørende den Situation, der forelaa efter Afstemningen den 14. Marts 1920. Tværtimod. Det er en Kendsgerning, der ogsaa tidligere stærkt er fremhævet af den afgaaede Udenrigsminister, at Professor Vinding Kruse nærede den største Betænkelighed ved at efterkomme den Anmodning, Regeringen rettede til ham, da han ansaa det for yderst tvivlsomt, om der kunde opnaas noget med Hensyn til en Internationalisering. Naar han ikke desto mindre tog imod det vanskelige og lidet taknemmelige Hverv, som Regeringen den Gang overdrog ham, skete det udelukkende ud fra Pligtfølelse overfor de Landsmænd, hvis Haab havde staaet til en Genforening med det gamle Land, men som — takket være 56 Aars Tvangsherredømme og det Bismarck'ske Preussens Brud paa det i Pragerfredens Artikel 5 givne Løfte — var blevet for faatallige og derfor havde maattet bukke under i den ulige Kamp. Naar man nu vil give det Udseende af, at der overhovedet fra første Færd ikke var mindste Gnist af Haab om at opnaa noget som helst, at det hele paa Forhaand var ganske haabløst og svævede i Luften, og at den højtærede Statsminister, skønt fuldtud vidende herom, ikke desto mindre lod Professor Vinding Kruse rejse og virke i Paris og London en Maanedes Tid, er dette ingenlunde rigtigt. Som bekendt indstillede det engelske og det svenske Medlem af den internationale Kommission i Flensborg, at Landet indtil den nuværende Grænse indlemmedes i Danmark, og at Flensborg med 2den Zone gik til Tyskland, medens den franske og den norske Kommissær foreslog at lægge yderligere 4 mellemslesvigske Landsogne til Danmark under Hensyn til disses særlige geografiske Forhold. At Grænsen saaledes i gunstigste Tilfælde kunde blive den Claudel'ske Linie, var alle paa Forhaand klare over. Men samtidig